

AGATHA CHRISTIE

Stvořila dvě legendy světové detektivky:
Hercula Poirota a slečnu Marplovou

SUSANNE LIEDER

Přeložila Romana Hájková

„Můj milý Poirote, ve skutečnosti to s vámi bylo často vážně k uzoufání. Ale díky Vám, drahý Hercule, se konečně mohu nazývat spisovatelkou.“

Jaký byl osud a skutečná tvář Královny detektivek, jejíž knihy znají čtenáři všech generací po celém světě?

Agatha Millerová má svou vlastní hlavu. Místo sňatku z rozumu se rozhodne pro dráhu klavíristky. Sen o hudební kariéře se však kvůli její ochromující nervozitě z hraní před publikem rozplyne. A zdá se, že na svoji velkou lásku si Agatha rovněž bude muset počkat. Z dlouhé chvíle všedních dní a z popudu matky začne psát příběhy. Nejprve krátké povídky či básně, později se rozhodne pro detektivní román. Když se pak jako lékárnice setká s jedy, zrodí se jí v hlavě kriminální zápletky, která jí nedá spát, dokud ji nepřenesou na papír. Teď už chybí jen postava detektiva. A Agatha přesně ví, jak bude vypadat a jaké mu dá jméno! Od té chvíle ji Hercule Poirot doprovází v podstatě všude. A když se pak Agatha seznámí s Archibaldem Christiem, do kterého se zamiluje, zdá se její život dokonalý. Svůj sen stát se spisovatelkou nevzdává a rozesílá rukopisy do mnoha nakladatelství. Zdá se však, že snadné to rozhodně nebude. Najde mladá začínající autorka nakladatele, který ji podpoří? A jak její život ovlivní hrozící druhá světová válka a narození dcery?

Nahlédněte pod pokličku úspěchu Královny detektivek a objevte méně známou tvář Agathy Christie.

„Velmi autentický příběh, který je poctou Královně detektivek.“

– CarpeGusta

„Povinná četba!“

– ekz Bibliotheksservice

„Strhující biografický román, skvělá zábava.“

– StadtRadio Göttingen

Agatha
CHRISTIE

SUSANNE LIEDER

Agatha CHRISTIE

Přeložila Romana Hájková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Agatha Christie. In der Liebe sucht sie nach Hoffnung, mit ihren Krimis erobert sie die Welt © 2024 by Susanne Lieder

© Aufbau Verlage GmbH & Co. KG, Berlin 2024

(Published with Aufbau Taschenbuch; »Aufbau Taschenbuch«

is a trademark of Aufbau Verlage GmbH & Co. KG)

Translation © Romana Hájková, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-991-1 (ePub)

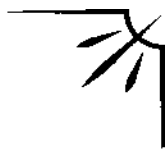
ISBN 978-80-7625-990-4 (pdf)

ISBN 978-80-7625-907-2 (print)

Mojí nepřekonatelné agentce

*Po Lucrezii Borgii jsem další ženou,
která zabila obrovské množství lidí,
i když jen na papíře.*

— Agatha Christie —

ASHFIELD, TORQUAY, léto 1926

Agatha klečela v obývacím pokoji v domě svých rodičů a všude kolem ní postávaly bedny, kufrý, krabice na klobouky a šperkovnice. Některé už zely prázdnotou, jiné ještě čekaly, až je prohlédne a důkladně prozkoumá. Teprve potom se rozhodne, co si ponechá a co rozdá.

V tomto domě vyrostla. Její rodiče se do něj nastěhovali poté, co se narodila její starší sestra, a postupem času se v něm hromadilo víc a víc věcí. Bylo jich tolik, že když sem před pár dní dorazila, chodila z pokoje do pokoje a přemýšlela, kde má začít.

Matčina smrt na jaře Agathu naprosto zdrtila. Bolestí doslova oněměla a dlouho nebyla schopná vůbec nic dělat. Hodinu za hodinou, den za dnem jen seděla a zírala do prázdna. Její život půjde samozřejmě dál, stejně jako vždy, ale jak?

Agatha unaveně vstala a pomalu prošla pokojem. Zastavila se u okna. Závěsy byly částečně zatažené, a tak dovnitř pronikal jen slabý paprsek slunečního světla, ve kterém tančila zrnka prachu. Kdysi by to se zájmem pozorovala a pak by

s úsměvem natáhla ruku, jako by snad mohla sluneční paprsek zachytit a na okamžik ho podržet.

Přistoupila blíž k oknu, zkřížila ruce na prsou a zahleděla se do zahrady. Jako v mlze sledovala větve buku lehce se hou-pající ve větru, a kosa, který se usadil na jedné z nich a začal si čechrat peří. Mnoho odkvetlých růžových květů na keřích svědčilo o tom, že se o ně matka už nějakou dobu nezvládala starat. „Zahrada je vizitkou každého Angličana,“ prohlašovala vždy sebejistě. „Stejně jako koláčky k odpolednímu čaji.“

Jak ráda jsem s ní sedávala na pohovce se šálkem v ruce, pomyslela si Agatha a bojovala s nutkáním hlasitě vykřičet svůj žal a zármutek. Věděla však, že by to bylo k ničemu... a navíc to už mnohokrát udělala.

Unaveně chodila po pokoji a představovala si, jaké to tu kdysi bývalo. Když byla malá a její svět se skládal pouze z her a plánů. Plánů, které zahrnovaly vždy jenom následující den. Bude se toulat v lese a hledat veverky, nebo bude raději balancovat na kamenné zdi a doufat, že najde ještěrku?

Otec jí dal k pátým narozeninám psa, jorkšírského teriéra. Od té chvíle ji Tony doprovázel na každém kroku. *Nesmíš ho ale příliš rozmazlovat, řekl otec. Musí vědět, kde jsou jeho hranice. A ty mu je musíš stanovit.*

Slavnostně slíbila, že si to vezme k srdci.

Znovu před očima viděla otce, jak sedí v křesle u okna s otevřenými novinami. *Sedni si ke mně, Agatho. Něco ti přečtu.*

Viděla, jak sourozenci běhají po místnosti a málem převrhnou malý odkládací stolek. V patách jim je Nursie, jejich chůva. *Počkejte, až vás chytím! Pozor na tu vázu! Proboha, buďte opatrní!*

Vzpomínky byly pořád velmi živé a Agathu hluboce rozsmutnily. Vydala se do kuchyně uvařit čaj. *Čaj, ten pomůže vždycky, slyšela říkat Nursie. Když tě bolí břicho nebo máš naražené koleno, a dokonce i když je ti smutno.*

Zatímco se hrála voda, Agatha stála u sporáku s kameninou tvář a zuby tak pevně zaťatými, až ji bolela čelist. Jakmile začala voda vřít, nalila ji do čajové konvice. Přes slzy téměř neviděla, takže si rázně odkašlala. *Přestaň brečet! Vždyť víš, že to stejně ničemu nepomůže!*

Teprve pak si uvědomila, že do konvice zapomněla dát čajové lístky.

S tichým vzlykem se posadila na židli a schovala obličej do dlaní. Panebože, bylo jí šestatřicet a cítila se jako stará žena. Byla zmatená, zapomnětlivá a tak vyčerpaná, že sotva stála na nohou.

Život jde dál, Agatho, to už přece víš. Hlavu vzhůru, dívej se dopředu! Pořád jen dopředu.

Vypila čaj, a když slunce zapadlo, lehla si do své bývalé postele a snažila se vybavit si matčin obličej. Co když na ni nakonec zapomene?

Agathin otec zemřel, když jí bylo jedenáct. V tu chvíli neskončilo jen její bezstarostné dětství, ale změnil se jí celý život.

Finanční potíže začaly už před lety. Její otec původně pocházel z bohaté rodiny a vždy měl k dispozici jistý příjem, aniž musel hnout jediným prstem. Jenže potom zemřel jeden ze správců, kteří při něm celé roky stáli a zajišťovali, aby on a později i jeho rodina mohli vést bezstarostný život, a další vážně onemocněl. Kromě toho se také zjistilo, že si oba zároveň pěkně mastili i vlastní kapsy. Pro Agathina otce to znamenalo obrovský šok. Byl to hodný člověk a rozuměl mnoha věcem, ale o někdejších rodinném podnikání, kterému vděčil za svůj blahobyt, nevěděl vůbec nic.

V průběhu let nakoupil její otec nespočet olejomaleb a cenných, mimořádně krásných kusů nábytku, které se teď

musely postupně prodávat. Odteď se stala hlavním mottem jejich života šetrnost, takže s utrženými penězi dokázali jakž takž vyjít.

To, že museli prodat nábytek a obrazy, Agathu nijak netrápilo. Velmi ji však mrzelo, jak se otec změnil. Začal být tichý a bohužel i často nemocný. Do té doby ho znala jako veselého bezstarostného muže, který ráno odešel z domu, odjel kočárem do svého klubu a večer se v dobré náladě vrátil domů.

Ani všemožné šetření však nepomohlo, a tak se rodiče rozhodli Ashfield i se služebnictvem pronajmout a přestěhovat se na čas do Francie, kde byl život méně nákladný.

Pro Agathu byli rodiče a jejich vztah něčím posvátným. Sledovala je a užívala si, jak moc se milovali. Chovali se k sobě nesmírně uctivě a něžně a v přítomnosti jiných na sebe nikdy nezvýšili hlas. Agatha si už od dětství přála mít takový vztah. Jako malá sice chtěla být klavíristkou nebo pěvkyní, ale na prvním místě jejich přání vždycky stálo šťastné manželství.

Ve Francii musel otec bohužel dvakrát navštívit lékaře, který mu diagnostikoval onemocnění ledvin. To se nezlepšilo, ani když se vrátili do Anglie a svěřil se do rukou jejich rodinného lékaře. Ten stanovil jinou diagnózu a zároveň byli osloveni i další lékaři, samí specialisté. Jenže každý z nich měl na otcovo onemocnění jiný názor, který považoval za jediný správný. Výsledkem bylo, že nakonec nikdo nevěděl, co Agathina otce trápí.

Byl stále slabší a trpěl velkou dušností.

Agatha trpěla s ním i s matkou, která se o svého manžela dnem i nocí starala. Agatha ji ještě nikdy neviděla tak skleslou a hluboce sklíčenou.

Neutichly ani finanční starosti. Otec sice zdědil nějaké domy v New Yorku, které pronajímal, ale prakticky nic nevynášely. Potom se k jeho už tak špatnému zdraví přidalo ještě nachlazení, které přešlo v zápal plic.

Agatha bloumala domem, neklidná a plná zlých tušení. Zemře její milovaný tatínek? Opustí je?

Když stoupala nahoru po schodech, uviděla matku, jak s přidušeným vzlykem vybíhá z ložnice a mizí ve vedlejší místnosti. Pak se ozvalo otočení klíče v zámku a Agatha zůstala stát jako zkamenělá. Srdce jí bušilo až v krku a krev v uších hučela jako mořský vítr.

Její otec zemřel. Věděla to dřív, než jí to někdo řekl.

A toho dne náhle skončilo její dětství.

Po otcově smrti žila jen s matkou a několika sloužícími v Ashfieldu. Občas ji ovládl strach, že přijde i o matku, ale tyhle pocity držela v tajnosti, protože jí nechtěla působit ještě větší zármutek.

Agatha si na pár hodin zdřímla, ale když se pokusila vstát, připadalo jí, jako by její nohy nebyly součástí jejího těla. Ještě nikdy se necítila tak mizerně a nemocně. Vždycky byla mimořádně silná a pevná, nikdy se nelitovala ani nefňukala. Ale teď měla pocit, že je vážně nemocná. Neměla vůbec hlad ani sebemenší chuť k jídlu. Kdy naposledy něco jedla? Nedokázala si vzpomenout.

Stejně jako předešlé dny Agatha neklidně bloudila domem. V jednom z pokojů našla obálku s několika pětilibrovými bankovkami a také babiččinu diamantovou brož zabalenu v punčoše. Překvapilo ji to, a proto ještě odhodlaněji pokračovala v pátrání. Hledala pod postelí, úplně vzadu ve skříni, nahoře a pod ní. Lehla si dokonce i na břicho a šmátala nataženou paží před sebou. Snažila se prozkoumat i podlahová prkna, jestli nejsou uvolněná a něco neskrývají. Kdo ví, co tady její babička – Agatha nepochybovala, že to byla ona – ještě schovala.

Chvilí zůstala ležet na břiše, oči zavřené. Poté vstala.

Napadlo ji, že si vezme auto a trochu se projede. Možná ji to rozptýlí a přivede na jiné myšlenky.

Krátce nato už stála na ulici u svého zaparkovaného auta. Zlehka přejela rukou po kapotě, která se na slunci nádherně leskla. Tohle auto si dala jako dárek.

Obloha byla skoro bez mráčku, ptáci cvrlikali a vzduch voněl mořem, sladkými květy a zralými třešněmi.

Torquay bylo hezké malé město na jižním pobřeží Anglie, letovisko s mírným klimatem, velmi oblíbené u turistů, kteří se rádi procházeli po pláži v jemném mořském vánku. Zahrady obyvatel městečka byly dobře udržované, některé dokonce výstavní a velké jako park. Většina byla obehnaná živým plotem, mnohé i kamennou zdí, kterou však šlo velmi snadno přelézt. A na spoustě z nich se dalo také báječně šplhat a balancovat. Agatha se opět v myšlenkách vrátila do dětství. Jak ji matka často kárala, když sklouzla z mechem obrostlých kamenů a odřela si kolena.

Kolem ní prošel starší pár, oba ji srdečně pozdravili a kráčeli dál. *Turisté, pomyslela si, užívají si života, léta a vzájemné blízkosti.*

Uvědomila si, že vzdychá. *Měla bych se přestat mučit*, pomyslela si a zavrtěla hlavou. Potom se sklonila a vzala do ruky kliku. Zachvátil ji prchavý pocit dětsky radostného očekávání krátké vyjížďky. Je tak úžasné řídit se v autě krajinou.

Ten pocit však zmizel stejně rychle, jako se objevil, a ona se zastyděla. Jak mohla cítit být jen maličký náznak štěstí, když prožívala smutek!

Agatha prudce otočila klikou. A znovu. Znovu a znovu. Ale motor nenaskočil. Protáhla se a zkusila to ještě jednou. *Zatracené auto! Proč nechceš fungovat?*

Motor stále nereagoval. Cítila, jak se jí do očí derou slzy, a zmateně přemýšlela, proč je tak rozrušená.

Zvedla z kapoty kabelku, přitiskla si ji k hrudi a běžela zpátky do domu. Odemkla, rozrazila dveře a chvíli zůstala stát v hale, ohromená a lapající po dechu. Až když uslyšela hlasité vzlykání, uvědomila si, že pláče. Celá roztřesená vběhla do obývacího pokoje a vrhla se na pohovku. Po chvíli se posadila a vysmrkala. Hlavou se jí honily hrozné myšlenky. Děsivé a hluboce znepokojivé. Co když přichází o rozum?

Propukla v pláč jen proto, že nešlo nastartovat auto. To nepochybně znamená, že s ní není něco v pořádku.

Agatha popadla jeden z polštářů a objala ho rukama. Dala by cokoli za to, aby mohla své matce ještě jednou říct, jak moc ji miluje a jak strašně jí teď chybí.

Ale musela se spokojit jen se svými vzpomínkami. To bylo všechno, co měla.